

Այսպէս գիտցաւ մեծարել մեր հարց սիրտը, միտքը, երեւակայութիւնն ու քը-
բարեպաշտութիւնն Յիսուսի նշանը, որ նալն ի սպաս դրաւ անոր. պատմեց,
իրենց տանջուած գոյութեան խորհրդա- վիպեց, նուիրեց անոր զգայուն և խոր-
նշանն և պահապանն էր միանգամայն, իմաստ երգեր, աղերսելով միշտ Փրկչին.
մեծ խնամով հաւաքելով անոր և յարա- « Խաչ քո եղիցի մեզ ապաւէն » այս
կից սուրբ գործեաց նշխարները : Իւր տառապանաց աշխարհին մէջ :

Հ. ՎԱՐԴԱՆ ՀԱՅՈՒՆԻ

“ ՀԱՐԱՆԻՔ ԵՆՁ ”

Յովն. Ժ. 11

Կը հաւատամ քեզի անհուն տենչանքով
Ո՛վ սուրբ բարբառ կենդանի.

Դուն ինձ բացիր լոյսի ճամբան անվրդով
Սրբութեան մէջ հաւատքի :

Աստուած էիր, և նոյն հողով սահմանուած
Կարօտ մըտքիս՝ տեսութեան.

Երկինքներէն, մըրրիկներէն անջատուած
Ձայնըդ նոյնն է յաւիտեան :

Կ'անցնին դարեր — և յորձանուտ ամբոխներ
Հորիզոնէ հորիզոն.

Դու միայն կաս տիեզերքի ազատ տէր
Անժամանակ, անշարժուն :

Քեզ փընտռեցի երկընքի մէջ, ծովուն մօտ
Աւետարանըդ ձեռքիս,

Յայտնուեցար զերդ նորածագ առաւօտ
Հազար կողմէն աշխարհքիս :

Մի՛ հարցնեմ, կը հաւատամ սըրտագին
Խորհուրդներուդ ծընրադիր.

Տըժգոհ էիր կարծես փառքով երկընքին
Հող ու մարմին սիրեցիր :

Կը հաւատամ որ այդ զըձուձ ձորձին տակ
Աստուած մը կայ մարդացած.

Որ լոյսէն լոյս, և աղբիւրէն անապակ
Ձըւարթ ծագումն է առած :

Կը հաւատամ թաքոր լերան տեսիլքին
Ու ձիթենեաց ողբերուն.

Կը հաւատամ յաւերժական հըրաշքին
Քրիստոսական դարերուն :

« Հաւատա՛յք ինձ », կը հարցընես զըթաւիր
Քու ձեռքերուդ շինածին.

Կոյրերուն լոյս, ու մեռածին կեանք տըւիր
Ի՛նչպէս հետեւի քու Եսին :

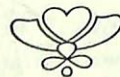
Ինչո՞ւ սակայն խօսքերուդ մէջ թախիծ կայ,
Ինչո՞ւ խըռովք հոգեկան.

Նոյն սիրտն է որ իմ կուրծքիս տակ կը զոփայ
Անապահով փըրկութեան :

Նոր մըրրիկներ զիս կը վարեն ծովէ ծով
Լըքուած բախտին և անյոյս.

Քեզ ընտրեցի կեանքիս խարխիսն ապահով
Իմ լոյս, իմ լոյս, ո՛վ Յիսուս :

Հ. Վ. ՅՈՎՀԱՆՆԵՍՅԱՆ

ՍՕՆԱԹ ԿԱՆԱՅԻ ՀԱՐՍԱՆԻՔԻՆ ՀԱՄԱՐ

ԿԱՆԱՅԻ ՄԷՋ ՀԱՐՍՆԻՔ ԷՐ

Կանայի մէջ

Ի Գալիլեա

Հարսանիք էր հրաշքի սիրով

Հարսը տըտում

Տըտում անոյշ աղջիկ մըն էր

Ու դողահար լոյսերու մէջ դէմքին վըրայ
Չեռքերուն վրայ որ շղթայուած էին սրտին
Այնքան հազիւ տեսանելի այնքան աղուոր

Ստուեր մը կար

Կարծես երկար թարթիչներու ծայրէն զըծուած

Կարծես երկար ու լուսաշող փետուրներու

Ոնիրական թռչուններու թեւէն ինկած

Կանայի մէջ

Ի Գալիլեա

Երկու ձեռքեր իրենց գիծերն էին խառնած

Երգումի շունչ մը կը հասնէր

Աստղերուն մէջ

Հարսանիք էր հրաշքի սիրով

Եւ տունն ամբողջ կը բարախէր սրտի մը պէս

Գինով ու մռայլ

Հարսնիքին տունը ձայներու պարտէզ մըն էր

Նըւագներու տաւիղներու պարտէզ մըն էր

Չեռքերը ծափ կը զարնէին և շրթներու

Ծիծաղին մէջ

Արդէն գիշերն արշալոյսին առագաստուած

Իր աստղերուն արծաթէ մըրափը կ'անձրեւէր

Հարսանիք էր ի Գալիլեա

Կը սպասէին որ Դուն գայիր

Կը սպասէին որ տունին մէջ ձայնըդ հնչէր.

Ու մատներուդ հրաշքը բացուէր լոյսերու մէջ

Եւ քու անձիդ անհուն երկինքն երկրին վըրայ

Գարունը ըլլար ու բուրվառէր

Կը սպասէին որ Դուն գայիր

Որովհետեւ

Ատեն մը կար

Ժամանակին սլաքը կարծես կանգ էր առած

Կէտի մը վրայ